

Храмовна слава у цркви Светог Јована Крститеља у Затону посвећеној његовом Зачећу

Светом Архијерејском Литургијом којом је началствовао Његово преосвештенство епископ Будимљанско-никшићки Методије, на празник Зачећа Светог Јована Крститеља, прослављена је храмовна слава у цркви у мјесту Затон код Бијелог Поља.

Епископу Методију су саслуживали протојереји – ставрофори Мираш Богавац и Синиша Јанковић, јереји Милош Мизић, Александар Раковић и Дарко Јовановић, као и ђакони Јаков Нинковић и Александар Миљановић.

На Литургији је одговарао Византијски хор при цркви Светог Ћирила и Методија у Љубљани, који су током служења употпунили благодатну молитвену атмосферу анђеоским гласовима византијског појања.

Након пресијецања славског колача и освећења жита Владика Методије је у надахнутој архипастирској бесједи подвукао значај јеванђелског зачала о закону, фарисеју, који је кушајући Господа питао „која је највећа заповијест“, како би Га ухватио у заблуди и изобличио пред народом,

мислећи да ако они не знају то не зна ни Син Божји, Којег они нису препознали.

„А Он им каже: „Љубите Господа Бога Оца свим срцем својим у душом и снагом и умом“ а друга је као и ова прва, нераздвојива: „Љуби ближњега свога као самога себе“. И од те двије заповијести, од те двоједне заповијести су сав закон и пророци, све заповијести и прописи који су записани у књигама у законима и пророци који су дали прописе у књигама у Старом завјету; на тој двоједној заповијести о љубави се темеље све остале заповијести“.

„А онда Он њих и цијели народ пита: „Шта кажу, чији је Христос Син, тај помазаник који треба да дође?“

А они писмозналци, фарисеји кажу: „Он је Давидов син“. А Он их онда пита: „Када Давид у Духу пјева о Њему и говори: „Рече Господ Господу мојему, сједи мени с десне стране док не положим непријатеље твоје у подножје ногу твојих“; како он њега назива Господом ако му је Син, како му онда може бити син“. А они се постиде и оду, и нису га више смјели запитаткивати. А зашто их је Он ово питао“?

„У питању је заповијест о љубави. Да би неко уопште могао да љуби Господа свим срцем својим, и душом и снагом и умом, а преко тога и ближњега својега, који је створен по лику Божјем, мора претходно да провјерује у Исуса Христа као Сина Божјега. Зато их је одмах послје то питао. Како ћемо испунити највећу заповијест о љубави ако нисмо повјеровали у Христа, Помазаника и Сина Божјега, ако Њему не следујемо“.

„Шта ће нам дати снагу ако те вјере немамо, онда нећемо имати ту снагу којом ћемо да љубимо и волимо. Зато је то нераздвојиво и зато нам је то казало данашње Јеванђеље“.

„Само на тај начин ћемо смоћи снаге, успјети и остварити тај призив наш и назначење о љубави према Богу. Он нас је створио, из небића у биће привео, Дао нам највећи дар, а када смо отпали и пали Он нас поново подигао, па је Господ и Сина свога послао, дао за нас и за наше спасење, жртвовао, ради нашега спасења и ослобођења од смрти, гријеха и ђавола“, бесједио је Владика Методије.

„Христос је постао“, казао је даље Владика Методије, „нова твар као Богочовјек, који је узео на себе материјално тијело и људску природу“.

„Оваплотивши се, Васкрсењем својим и својом Божанском природом учинио је ту материју новом, онаком каква треба да буде и какво треба да буде и наше тијело када васкрсемо. Та материја је потпуно подређена духу и у тој новој твари, која је Христос и само благодаћу Његовом постаћемо слични Њему, постаћемо и ми нова твар. А то ћемо моћи силом Његовом и вјером у Њега као Сина Божјега. То је љубав Божанска која нас је призвала па и сабрала данас

овдје, да се причешћујемо самим Богом и да се са Њим сједињујемо у Светој тајни Евхаристије, јер једини смисао Литургије је да се на њој причестимо, постанемо једно и сјединимо се са Христом, у Светој Тајни причешћа, припремајући се наравно за то, подвизавајући се, молећи се, постећи колико наше људске, тјелесне снаге дозвољавају по нашој мјери, али све показујући жељу, вољу и вјеру у Њега као Сина Божјег и љубав према Њему само као један мали дар, уздарје, за све оно што је Бог дао нама и цијеломе роду људском“.

„Све је завршено, спасење је ту, Христос је Васкрсао, Њиме смо се причестили, све је у реду само треба да идемо за Њим, да кажемо ‘да’ и ‘амин’ на оно што нам је Он рекао, и ништа друго, ни више, али ни мање од тога. То је смисао и и порука данашњег празника“, казао је преосвећени Владика Методије.

Појашњавајући значај данашњег празника истакао да је да је највећа милост, чудо и мудрост Божја да се зачне свети Јован у Јелисаветиној старој, неплодној утроби, што се научним путем не може објаснити.

„Јер је то чудо Божје, а милост јер Бог шаље Претечу, да припреми народ свој као што смо чули у Светом Јеванђељу за Његов долазак. Али нам може дати одговор Бог који је све из ничега створио, који је Адама без родитеља створио, и коме нису били потребни ни стари ни ни млади родитељи за то“.

„Он нам може одговорити како се зачео Јован у Јелисаветиној престарјелој утроби, како је послје у пустињи сам одрастао, а онда када се испунило вријеме изашао из Јорданске пустиње и припремао, крштењем и покајањем народа, долазак Христов. Ондје је и Христос дошао да га крсти, јер ваља, како је Рекао, ‘да се испуни оно што пишу закон и пророци’, иако је Он Бог, иако Га је Јован препознао као Сина Божјег, иако је у чину крштења у Јордану Дух Свети сишао у виду голуба на Христову главу а чуо се глас Очевог: „Ово је Син мој љубљени, Који је по мојој вољи“. И тако се јавила Света Тројица на Јордану“, бесједио је Владика Методије, додајући да се код нас, у Цетињском манастиру налази десница Светог Јована Претече и Крститеља, којом је на Јордану крстен Исус Христ, као и честица Часног и Животног Крста, због чега смо призвани данас на једно, а то је ова двоједна заповијест да љубимо Бога и да љубимо ближњег свога.

Он се захвалио византијском хору из Љубљане који нас је подсјетио како се некада појало у доба Немањића, када су подизане светиње и манастири, почев од Првослава који је подигао Ђурђево Ступове до Мирослава који је подигао цркву Светих Апостола Петра и Павла и осталих Немањића, истичући да треба да се вратимо свом извору и да љубимо Бога и ближњег свога.

За посебан допринос и труд да ова светиња засија у свом пуном сјају Владика

Методије је архипастирском граматом одликовао Владислава Мердовића. Преосвећени Владика је пожелио срећан почетак службе новом старјешини храма Дарку Јовановићу, који је дужи низ година служио у манастиру Острогу и покрај Ћивота Светог Василија Острошког, истовремено честитајући досадашњем старјешини протојереју ставрофору Синиши Јанковић рад на новој њиви Господњој. Посебно је дирљиво било када су оцу Синиши парохијани Затона у знак захвалности за све оно што је урадио протеклих година, поклонили симболичан поклон – напрсни крст. Наиме, о. Синиша је недавно постављен за првог пароха Беранског и старјешину Саборног храма Светог Симеона Мироточивот у Беранама. Домаћин овогодишње трпезе љубави Милан Недовић предао је дио славског колача Вукману Обрадовићу, који ће бити домаћин наредне славе. У забавном дијелу програма, након Литургије, наступили су гитаристи из Берана Бобан Станојевић и Ново Браковчевић.

mitropolija.com